

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 607

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Εν Ἀθήναις, 23 Φεβρουαρίου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Εν Ἀθήναις φρ. 8.—
αὐτῆς ἐπαρχίαις. 8 50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Εν Ρωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν : ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ μυθιστόρημα. —
Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστό-
ρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτς : ΙΣΠΑΝΙΑ.
— Αἰμιλίου Ζολᾶ : Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμεων καὶ χαρτονομισμάτων παντὶ
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα-
νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

— Σὲ διαβεβαιῶ, ὅχι... αἱ μάμμαι μας, λέγουν, (καὶ πι-
στεύω ὅτι εἶναι κακογλωσσία τῆς ἱστορίας) ἦσαν ὀλίγον...φι-
λάρεσκοι.

— Εἰπέ μάλλον, ὀλίγον... ἀχρεῖαι, διέκοψεν ἡ Ἐρρίκίτη.

— Καὶ δι' αὐτὸ τὰς ζηλεύεις; ἀνέκραξεν ἡ κυρία δὲ Λαγ-
κάρδ ἐκπληκτος.

— Ἐγώ! ἄ! μᾶ, ἄπαγε! ἀπεκρίθη ἡ Ἐρρίκίτη μετὰ
σεμνοτυφίας. Δὲν ἐννοῶ ποσῶς τὰ παραπτώματά των, τὰ
ὅποια μέμφομαι καὶ ἀποδοκιμάζω ὅσον καὶ σὺ ἡ ἰδία, ἀλλὰ
μόνον τὰς ἐλυστικὰς διακεδάσεις των.

— Ἐξηγήσου, ἀκριβῆ μου, ὁμιλεῖς αἰνιγματωδῶς, καὶ οὐ-
δέποτε ἐμάντευσα καὶ τὸ ἐλάχιστον αἰνιγμα.

— Ὑπῆρχε τι τὸ ἀπρόοπτον καὶ θαρραλέον εἰς τὰς σχέσεις
των, εἰς τὸν τρόπον των τοῦ φέρεσθαι, εἰς τὰς πράξεις των,
πράγματα, ἄλλως τε, ἐπιτρεπόμενα ὑπὸ τῶν ἡθῶν τῆς ἐπο-
χῆς. Τί ὥραϊον πρᾶγμα ποῦ θὰ ἦτο νὰ βλέπης τὰς μεγάλας
ἐκείνας κυρίας νὰ πηγαίνουν εἰς τοὺς δημοσίους χοροὺς τῶν
προσωπιδόφρων, ἢ νὰ παρίστανται εἰς εὐθυμὸν τινα γάμον
κάνενός ρωποπόλου.

— Ἀληθῶς.

— Καὶ τί ὥραϊον, τί ῥωμαντικόν, νὰ ἐμπνέης ἔρωτα εἰς
κάνενα εὐμορφον ἐργάτην, ἢ εἰς στρατιώτην, ὁ ὅποιος μόνον
μίαν ὥραν σὲ εἶδε, καὶ ὁ ὅποιος νὰ σὲ ζητῇ καθ' ὅλον τὸν βίον
του χωρὶς ποτε νὰ σ' ἐπανεύρῃ! ... Ἀχ! ἀγαπητὴ μου Μα-
ρία, ἐκεῖνα ἦταν ὥραϊα χρόνια!

— Ἴσως, ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν;

— Τίποτε. Λοιπόν, ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ αὐτῶν, δι-
ὅτι μᾶς λυποῦν, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἄς ἴδωμεν, ποῦ θὰ πᾶμε ἀπόψε.

— Ὅπου θέλεις.

— Δός μοι αὐτὴν τὴν ἐφημερίδα. Ἐχει Μελοδράμα; ...
Ναί: Βασιλικὴ Μουσικὴ Ἀκαδημία: ΓΙΖΕΛΛΗ. Το μεσο-
νύκτιον, χορὸς προσωπιδόφρων. Ζήτω! Νὰ ἡ διασκεδάσις
μας! Θὰ πᾶμε ἀπόψε εἰς τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος.

— Εἰς τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος! ἐπκνέλαθεν ἡ Μα-
ρία ἐκπληκτος.

— Ναί.

— Ἐτρελλάθης!

— Ποσῶς. Καὶ μήπως τάχα δὲν εἰμποροῦμεν νὰ πᾶμε εἰς
τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος, χάριν περιεργείας, τοῦλάχιστον
ἁπαξ;

— Μὰ λέγουν...

— Λέγουν ἀνοησίας... Ἄλλως τε, τί μᾶς μέλλει δι' ὅσα
λέγουν!

— Μὰ ἂν ἐμάνθων...

— Τί; ...Καὶ ἐκτὸς τούτου σκοπεῖω νὰ μὴ ἀποκρύψω αὐτὸ
ποῦ σοῦ προτείνω. Θὰ πᾶμε εἰς τὸν χορὸν μετὰ τὸν σύζυγόν μου,
ὁ ὅποιος πολὺ προθύμως θὰ δεχθῇ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν περι-
έργειάν μας.

— Ἀλλ' ἐὰν ὁ ἰδικός μου δὲν εὐχαριστηθῇ;

— Πῶς, νὰ μὴ εὐχαριστηθῇ! Καὶ τὸ συλλογίζεσαι; Πρῶ-
τον ἀπουσιάζει, καὶ οἱ ἀπόντες ἔχουν ἄδικον, ἢ παροιμία τὸ
λέγει. Δεύτερον εὐρίσκεσαι ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Ὅπου πηγαίνω
ἐγώ, ἔρχεσαι καὶ σὺ μαζί μου, φυσικώτατον πρᾶγμα! Ἐὰν ὁ
κ. δὲ Λαγκάρδ ἦτο ἐδῶ, θὰ ἐλάμβανε μέρος· ἀφοῦ δὲν εὐρίσκε-
ται, σὲ ὁδηγῶ ἐγώ, σαφέστατον... Νὰ ἰδοῦμεν ἂν δυσαρρε-
στηθῇ ὁ σύζυγός σου διότι μὲ συνοδεύεις ὅπου πηγαίνω!

— Ἀλλά...

— Δὲν ἔχει ἀλλά... Σοῦ προλέγω δέ, ὅτι ἐὰν δὲν θελήσης
νὰ ἔλθης...

— Θὰ ὑπάγης μόνη;

— Ποσῶς, θὰ μείνω καὶ ἐνῶ πρό ὀλίγου ἐτρελλαινόμεν νὰ
ἴδω τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος, σοῦ ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι
δὲν θὰ λυπηθῶ διόλου ἐὰν δὲν ὑπάγω.

— Πῶς, θὰ τὸ ἔκαμνες αὐτό;

— Ναί.

— Λοιπόν, ἄς εἶναι, ἀφοῦ τόσονπολὺ τὸ ἐπιθυμῇς, θὰ ἔλθω.

— Εὐγε !

— Ἀλλά, πῶς πηγαίνουν εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν ;

— Μὲ δόμινο.

— Δὲν ἔχομεν δόμινα.

— Θὰ ἔχομεν μετὰ μίαν ὥραν.

Ἡ κυρία δὲ Σερνὺ ἐσήμανε καὶ ἐζήτησε τὴν ἀμαξάν της.

Ἐπειτα, ἐνῶ ἔθετε τὸ λαχοῦριόν της καὶ εἶdene τὰς ταινίας τοῦ ὥρσιου κυανοῦ πύλου της, ἀνέκραξε·

— Θεέ μου ! πόσον θὰ διασκεδάσωμεν !

— Εἶσαι βεβαία ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Βεβαιότατη.

— Ἀλλά πῶς καὶ ἀπὸ τί θὰ διασκεδάσωμεν, σὲ πρᾶγματι ;

— Δὲν εἰσεύρω, ἀλλὰ θὰ ἴδῃς. Ἐνθυμοῦ τοῦτο μόνον, φιλικότητά μου, ὅτι τὸ νέον πάντοτε εἶναι διασκεδαστικόν !

Καὶ ἀφ' οὗ εἶπε τὸ ἀξίωμα τοῦτο τῆς εὐκόλου ἡθικῆς, ἡ Ἑρρικέτη ἐξῆλθε μετὰ τῆς Μαρίας διὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ ἀναγκασιούτα διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου των, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ὁ κ. δὲ Σερνὺ λίαν εὐχαρίστως συγκατένευσε.

Ἦτο σχεδὸν μία καὶ ἡμίσεια ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον—ὅταν αἱ δύο χαρίεσαι δομινοφοροῦσαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς Ἑρρικέτης, ἀφίκοντο εἰς τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος. Ὁ κύριος Σερνὺ, ἐπιθυμῶν νὰ καταστήσῃ ὅσον εἶόν τε, τελείαν τὴν διασκέδασιν, ὠδήγησε ταύτας νὰ δειπνήσωσιν εἰς τι ξενοδοχεῖον, ἐνθα αὐταὶ ἐγένοντο εὐθυμοὶ ἐκ τοῦ παλαιοῦ οἴνου τῆς μαδέρας.

Δι' ὃ, κατ' ἀρχάς, ὁ θαυμασμός των ὑπῆρξεν ὑπερβολικὸς ὅταν διήλθον τὸ πλῆθος διὰ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Σερνὺ ἐνοικιασθὲν δωμάτιον.

Ὅντως, ἡ αἴθουσα τοῦ Μελοδράματος, ὁρωμένη τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ διὰ πρώτην φοράν, ἔχει πραγματικῶς τι τὸ παραδόξον καὶ μαγικόν. Πέριξ, ὡς ζῶντα τεῖχη, αἱ παράξεναι ἐκεῖναι μορφαί, αἱ ιδιότροποι καὶ φαντασιώδεις ἐκεῖναι ἐνδυμασίαι, ἐνθα τὸ παλαιὸν ἐνοῦται μετὰ τῆς νεωτέρας φαντασίας, οἱ ποικίλων ζωρῶν χρωμάτων ὄμιλοι ἐκεῖνοι ἐξ ὧν ἀδικλόπως ἐκπέμπονται, καλοῦσαι, ἀποκρινόμεναι, διασταυρούμεναι, λέξεις καὶ κραυγαὶ μὴ ἀνήκουσαι εἰς οὐδεμίαν διάλεκτον... Ὁ συγκεχυμένος ἐκεῖνος θόρυβος, σχηματιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀσυναρτήτων κραυγῶν τοῦ πλῆθους, κραυγῶν παραφρόνων καὶ ἀτάκτων, αἵτινες ἐπικρατοῦσι κατὰ διαστήματα τῶν παλλομένων μεγάλων ἤχων τῶν χαλκίνων ὀργάνων καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου ἐκείνου, ἐν τῷ μέσῳ ὅλης ἐκείνης τῆς δίνης ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ κονιορτοῦ, αὐξανόμενου ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ὑπὸ τὴν θαμβὴν λάμψιν ὅλων ἐκείνων τῶν φώτων, χορὸς παραφρων καὶ λάγνος, λυσσώδης καὶ ἄσπεμος, ὅστις ποτὲ μὲν κυματίζει ὡς τὰ θαλάσσια κύματα, ποτὲ δὲ στρέφεται, παρασυρόμενος ὑπὸ ἀκαταπαύστου μανίας ὡς καταχθόνιος κύκλος... Ἀνάβηθι εἰς τὰ θεωρεῖν, φίλτατε ἀναγνώστα, θεώρησον καὶ εἰπέ μοι, ἐὰν δὲν νομίζῃς ὅτι παρίστασαι εἰς καταχθόνια ὄργια τοῦ βασιλείου τοῦ Σατανᾶ.

Τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο θέαμα, αὐτὸ τὸ κινητὸν πανόραμα, ἐξέπληξεν ἅμα καὶ ἐθέλξε κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ἐκούρασε τὴν κυρίαν δὲ Σερνὺ, ἥτις προὔτεινεν εἰς τὴν σύντροφόν της καὶ εἰς τὸν σύζυγόν της ὅπως κάμωσιν ἕνα γύρον εἰς τὸ καπνιστήριον καὶ εἰς τοὺς διαύλους πρὶν ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ μέγαρον. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ Ἑρρικέτη ἔλαβε τὸν ἕνα βραχίονα τοῦ κυρίου δὲ Σερνὺ, ὅστις προσέφερε τὸν ἕτερον εἰς τὴν κυρίαν δὲ

Λαγκάρδ, καὶ διέσχισαν ταχέϊ βάματι τὸ πλῆθος ἐκεῖνο διὰ νὰ πλησιάσωσι θύραν τινὰ τοῦ καπνιστηρίου. Οἱ ἐρρωμένοι ἀγῶνες τοῦ κυρίου δὲ Σερνὺ καὶ τῶν συντρόφων του ἐστέφθησαν τέλος ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας. Καὶ οἱ τρεῖς κατώρθωσαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ καπνιστήριον. Ἀλλὰ, μετὰ δύο λεπτά περιπάτου ἐντὸς τοῦ πυκνοῦ, αὐθάδους καὶ ἀσέμνου ἐκείνου πλῆθους ὑπερ ἐκινεῖτο εἰς τὸν ἡδυπαθῆ ἐκεῖνον τοπον, αἱ νεαραὶ γυναῖκες ἐπεθύμησαν νὰ καταλίπωσι τὸ ἐπικρατὸν ἐκεῖνο ἄντρον, ὃ δὲ εὐπειθῆς ὁδηγὸς των τὰς διύθυνε πρὸς τὸ μέρος ἐξόδου τινός. Ἐμελλον νὰ φθάσωσιν ἐκεῖ, ὅταν αἰφνιδίως μεγίστη κίνησις ἐπεγένετο εἰς τὸ πλῆθος.

Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ἀπὸ τοῦ μέρους ἐνθα εὐρίσκοντο, εὐγενῆς τις κατέφερε ρωμαλέον γρόνθον ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐτέρου ἐπίσης εὐγενεῶς προσβάλλοντος τὴν ἐρωμένην του, νεαρὴν ἡθοποιὸν τῶν Κωμικῶν—Ἀναπαύσεων. Τὸ σφοδρὸν τοῦ κτυπήματος ἔκχευε τὸν προσβληθέντα νὰ ὑποχωρήσῃ, ὃ δὲ ἐπιτεθεὶς ταχέως ἐπίσης ὑπεχώρησεν, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν πρῶτην ἀπάντησιν τοῦ ἀντιπάλου του.

Τὸ διπλοῦν καὶ ἀπότομον τοῦτο κίνημα, ἐκίνησε βιαίως τὸ πλῆθος ἀντιστρόφως, καὶ ἡ δίνη τοῦ κύματος ἐκείνου ἐφθάνεν ἄχρι τῶν μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένων ἄκρων τοῦ καπνιστηρίου. Κύμα δὲ περιπατοῦντων προσέκρουσεν ἀποτόμως τὴν Μαρίαν, τὴν ὤθησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὴν ἐβίβασε νὰ ἀφήσῃ τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου δὲ Σερνὺ, ἀφ' οὗτινος εὐρέθη κεχωρισμένη. Προσεπάθησε νὰ τὸν συναντήσῃ, ἀλλ' ἀδύνατον. Ἐπ' αὐτὴν ρεῦμα, ἐσχηματίσθη καὶ συμπαρέσυρε τὴν Ἑρρικέτην καὶ τὸν σύζυγόν της πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος. Ἡ Μαρία δὲν τοὺς ἐβλεπε πλέον. Ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θεωρεῖον ἐνθα ἀναμφιβόλως ὁ κύριος δὲ Σερνὺ θὰ ἤρχετο νὰ τὴν ἀναζητήσῃ. Δυστυχῶς εἶχε λησμονήσῃ τὸν ἀριθμόν. Τότε, μεμονωμένη εἰς τὸ ἀποτρόπαιον ἐκεῖνο μέρος ἡ Μαρία ἐκυριεύθη ὑπὸ φόβου.

Ἡ θερμότης ἦτο πνιγνῆ ἀπὸ τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε παχεῖαι σταγόνες ἀναλυθέντος ἀτμοῦ ἔρρεον εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἄς ἡ φλόξ τῶν ῥαμφῶν τοῦ ἀεριοφωτός καὶ τῶν κηρίων δὲν ἠδύνατο νὰ καύσῃ καλῶς.

Ἡ Μαρία ἠσθάνετο ὅτι ἐλυποθῆμει. Βόμβαι ἐπλήρωσαν τὰ ὦτά της καὶ ἐκλονίσθη. Ἐμελλε δὲ νὰ πέσῃ, ἀλλ' εὐτυχῶς, εὐρίσκετο πολὺ πλησίον τῶν ἀνακλιντρῶν τοῦ κύκλου. Ἐκ τύχης, θέσις τις τοῦ διδανίου ἦτο κενή. Ἡ Μαρία ἐκάθησε. Καὶ ἦτο καιρὸς, διότι ἐν λεπτὸν περισσότερον καὶ θὰ ἐλυποθῆμει.

Στιγμῇ τινεσ ἀναπαύσεως τῇ ἀπέδωκαν ὀλίγην δύναμιν καὶ θάρρος. Ἠγέρθη καὶ περιέφερε τὸ ἀμφίβολον βλέμμα της, ζητοῦσα νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν κύριον δὲ Σερνὺ καὶ τὴν Ἑρρικέτην. Δὲν τοὺς εἶδεν. Ἡ ὁτῆς της, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἡ θέσις της, τὸ βάδισμά της, ἤλεγχον ἀμνηχανίαν, ταραχὴν καὶ ἀπορίαν.

Ὅλα ταῦτα, ἐννοεῖται, εἰς τὰ προκατειλημμένα βλέμματα τῶν συχναζόντων εἰς τοὺς χοροὺς τοῦ Μελοδράματος, θὰ ἐφαίνοντο κωμωδία, παιζομένη μετ' ἀλλοκότου ἐπιδεξιότητος. Ἀλλως τε καὶ ἡ κομψότης τῆς ἐνδυμασίας τῆς Μαρίας ἦτο ἐξαισία ὑπὸ τὸ δόμινον αὐτῆς. Τὰ τρίχαπτα τῆς μελαίνης βελουδίνης προσωπίδος ἄφινον νὰ μαντεύωσι χάριεν πρόσωπον. Αἱ ἐλάχισται πτυχαὶ τοῦ μανδύου καὶ τῆς ἐσθῆτος ἤλεγχον τὴν νεότητά. Οὕτως ἡ Μαρία εἶδεν ἐαυτὴν τάχιστα προσβαλλομένην ὑπὸ τῶν προκλητικῶν ἐρωτικῶν λόγων.

Πανταχόθεν ἀντήχησαν περίξ αὐτῆς αἱ συνήθεις ἐκεῖναι φράσεις, αἵτινες συνειθίζονται εἰς τὰ θέατρα κατὰ τὰς ἀπόκρεω, ἀλλ' αἵτινες τὴν ἐτρόμαξαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε προσεπάθησε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν συνέφερεν εἰς τινὰ ὑψηλόν, ξανθόν ἢ μᾶλλον κόκκινον, μὲ εὐρεῖς ὤμους καὶ μὲ πικνοὺς καὶ ἐστραμμένους μύστακας.

Ὁ ἄγνωστος οὗτος, μεθύσθεις ἐκ τοῦ κρότου λουδοβικίων τιγῶν, ἅτινα ἐκωδώνιζεν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐμάντευσε διὰ τοῦ πρώτου βλέμματός τὴν θυμωμένην ὠραιότητα τῆς Μαρίας καὶ ὑπεσχέθη εἰς ἑαυτὸν νὰ τὴν κάμῃ σύντροφόν του διὰ τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς νυκτός.

Ὅθεν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νεαρὰ γυνὴ προσεπάθει νὰ παρῇ ὁδὸς εἰς τὸ πλῆθος ἕνα φύγῃ, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῇ εἶπε βλαύτως :

— Δὲν περνοῦν, ἀγάπη μου !

— Ἀλλὰ, κύριε... ἐπιθύρῃς ἡ Μαρία.

— Ἐλα μαζί μου, τρυφερό μου ἐλαφάκι, δέξου τὸν ἀριστερόν βραχίονά μου, τῆς καρδίας μου τὸ μέρος, τὸ μέρος τῶν κυριῶν. Σοὶ προσφέρω τὴν προστασίαν τοῦ ἀνδρικοῦ στήθους μου ! ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος.

Ἡ Μαρία οὐδαμῶς ἀπεκρίθη, καί, ἀληθῶς, οὔτε ἤκουσεν, οὔτε ἐνόησεν. Ὁ μέθυστος ἐξηκολούθησεν :

— Ἐλα μαζί μου, οὐρανία κόρη, σοὶ προτείνω ἕνα καμαράκι εἰς τοῦ Βασέτ, ἕνα περδικάκι μὲ ὕδνα, ἀσταχὸ μὲ σάλτσα, ὕδνα, σαμπάνια καὶ διβάνι...

Ὁ ἐράσμιος ἀνὴρ ἀνεσήκωσε τὸν ἀριστερόν μύστακά του καὶ ἐπανέλαθε μετ' εὐαρεσκείας :

— Καὶ διβάνι ! Δὲν εἶν' αὐτὸ ὠραῖο, αἶ ; Δέχεσαι, αἶ ; Πάμε, ἀγάπη μου !

Καὶ ὁ ἄγνωστος ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας. Ἀλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπέσυρε ζωηρῶς τὸν βραχίονά της ἐν τῷ μέσῳ τῶν καγχασμῶν τῶν περιέργων, οἵτινες συνωστίζοντο περίξ αὐτῶν.

— Κύριοι, σὰς ἱκετεύω, ἀφήσατέ με νὰ περάσω, εἶπε δι' ἱκετευτικοῦ τόνου.

— Νὰ περάσῃς ! ὄχι ὅχι, μικρούλα μου ! εἶπεν ἐκεῖνος. Σοὶ προσρίζω τὴν καρδίαν μου καὶ θὰ τὴν ἔχῃς, ἂν ὄχι ἐκουσίως, τότε διὰ τῆς βίας ! Δυστυχῆς ἀθῶα, ἀρνείσαι τὴν εὐτυχίαν σου ! Τὸ ἔλεος μὲ διαπάττει νὰ σὲ κάμω νὰ τὴν δεχθῇς καὶ ἀκουσίως !...

Καὶ ἐνῶν τὴν πρᾶξιν εἰς τοὺς λόγους, ὁ "Αἰωνίς μας ἔκαμε χειρονομίαν, ὅπως λαβὴ τὴν Μαρίαν ἐκ τῆς μέσης καὶ τὴν σηκώσῃ.

Ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ ἔρρηξεν ἀσθενῆ κραυγὴν καὶ τὸ τεθορυβημένον βλέμμα της ἐφάνη ζητοῦν ὑπερασπιστὴν τινὰ ἐν τῷ μέσῳ τῶν περικυκλούντων αὐτὴν ἀνδρῶν. Ἀλλ' ἅπαντες ἐκεῖνοι, υἱοὶ πατρικίων τῆς Γαλλίας, εὐγενεῖς, τραπεζίται καὶ ἔμποροι, ἐγγέλων καὶ ἐχειροκρότου ἐξ ὅλης καρδίας.

Αἰφνης νεανίας τις, ὅστις πρὸ ὀλίγου παρετήρει ὅ,τι συνέβαινε, διέσχισε τὸν πυκνὸν ὄμιλον, ἐπλησίασε τὴν Μαρίαν καὶ τῇ εἶπεν :

— Εὐαρεστεῖσθε, κυρία, νὰ μοὶ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ δεχθῇτε τὸν βραχίονά μου καὶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σὰς ὁδηγήσω ἔξω ἀπ' ἐδῶ, ὅπου δὲν εὐρίσκασθε εἰς τὴν θέσιν σας ;

Οἱ λόγοι οὗτοι προϋφέρθησαν διὰ τρόπου τοσοῦτον εὐγενοῦς ὥστε ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ, ἐννοῶσα ὅτι ἦτο ἀνὴρ εὐγενής,

οὐδὲ δευτερόλεπτον ἐδίστασε νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ὃν ἐκεῖνος τῇ ἔτεινεν.

Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος, ὅστις ἐνόμιζεν, ὅτι ἐπαίξε πολὺ ἀνόητον πρόσωπον, ἐφάνη κατ' ἀρχάς ἐκλαμβάνων κακῶς τὸ πρᾶγμα. Ἐστριψεν ἀρειμανίως τοὺς πυρροὺς μυστακὰς του καὶ εἶπεν ἀνορθούμενος, διὰ προκλητικῆς φωνῆς, μὲ πύρινον βλέμμα καὶ μὲ τὸν γρόνθον εἰς τὸ ἰσχίον :

— Ὅχι ὅχι, κύριε !...

Ὁ νεανίας, ὅστις ἀπεμακρύνετο μὲ τὴν Μαρίαν, ἐστράφη κατὰ τὸ ἡμῖς καὶ διέκοψεν τὸν ὁμιλοῦντα αὐτῷ, λέγων μετ' ἐρωτηματικοῦ τόνου :

— Κύριε :

Ἀλλὰ μόνη αὐτὴ ἡ λέξις συνωδεύθη διὰ τοσοῦτον ἡσύχου βλέμματος καὶ συγχρόνως τοσοῦτον μεγαλοπρεποῦς, ὥστε ὁ δυστυχῆς περιεστράφη καὶ εἰσέδυσεν ἐντὸς τοῦ πλήθους βλασφημιῶν.

Εἴπομεν, ὅτι ἡ Μαρία ἔλαβε κατ' ἀρχάς μηχανικῶς τὸν βραχίονα ὃν τῇ προσέφερεν ὁ προστάτης της. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτοῦ, ἀνεσκίρτησεν ἀκουσίως, καὶ ὁ νέος ἠσθάνθη τὸν βραχίονα τῆς συντρόφου του νὰ τρέμῃ αἰφνης ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του.

Ὁ νέος οὗτος θὰ ἦτο εἰκοσιεῖς ἕως εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν. Τὸ ἀνάστημά του ἦτο ὀλίγον ἄνω τοῦ μετρίου. Τὰ μελαγχολικά χαρκτηριστικά του εἶχον διακεκριμένον ὄφρος. Οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ του, ὑπερήφανοι καὶ γλυκεῖς, ἐξέφερον εἰς μέγιστον βαθμὸν τὴν ἀγγίνοιαν καὶ τὸ θαῖρος. Ἡ ἐν χρῶ κεκαρμένη κόμη του, ὁ μακρὸς μύσταξ αὐτοῦ, καὶ πρὸ πάντων τὸ διακριτικὸν σημεῖον τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς ὅπερ ἦτο εἰς τὴν κομβιοθήκην του, τῷ ἐδίδον στρατιωτικὸν τύπον.

Κατάρθωσε νὰ ἀνοίξῃ διόδον τινὰ μέχρι μιᾶς ἐξόδου τοῦ καπνιστηρίου. Ἐκεῖ, φθάντες εἰς τὸν διαυλὸν ὅστις χρησιμεύει ὡς ἀντιθάλαμος, οὕτως εἶπεν, εἰς τὰ θεωρεῖα τῆς στοᾶς, ἔστη καὶ ἠρώτησε τὴν Μαρίαν, δι' ὄφρους καὶ τόνου τοσοῦτον σεβασμὸν ἐνέχοντος, ὥστε νὰ ἀπηυθύνετο εἰς τινὰ δευκίσσαν εὐρισκόμενῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ της.

— Ποῦ θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ὁδηγήσω, κυρία ;

Ἡ Μαρία δὲν ἀπεκρίθη κατ' ἀρχάς. Ἐφαίνετο παρκαλόξως συγκεκλινημένη καὶ ὁ βραχίονας της ἐστηρίζετο πάντοτε ἰσχυρότερον ἐπ' ἐκεῖνου τοῦ ὁδηγοῦ της.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐπανέλαθε τὴν ἐρώτησίν του. Τότε ἡ Μαρία ἀπήντησεν, ἀλλὰ λίαν χαμηλοφώνως, καὶ ὥστε νὰ ἐξήτῃ νὰ μεταβάλῃ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς της :

— Λαμβάνετε τὴν καλοσύνην, κύριε, νὰ διατάξῃτε ὅπως πλησίασῃ μία ἄμαξα ;

Ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ νέου νὰ ἀνασκιρτήσῃ. Ἐνόμιζε τις, ὅτι ἡ φωνὴ ἦν ἥκουσε, καίπερ ἀλλοιούμενη ὑπὸ τῆς προσωπιδίας καὶ τῆς συγκινήσεως, τῷ συνεκίνει τὴν καρδίαν. Ἐχαμήλωσε ζωηρῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικός. Τὰ βλέμματα των συνηντήθησαν. Ἐνόμισεν ὅτι φλόξ τὸν διεπέρασεν ὁλόκληρον. Πρὸς στιγμὴν, διέμεινεν ἀκίνητος καὶ σκεπτικός.

— Ἀδύνατον ! ἐπιθύρῃς τέλος χαμηλοφώνως, καὶ εἰσνεὶ ὁμιλῶν πρὸς ἑαυτὸν ... ἀδύνατον, ἀδύνατον ...

— Περιμένω ... εἶπεν ἡ Μαρία διὰ φωνῆς χαμηλοτέρης.

Ὁ νέος ἀνεσκίρτησε.

— Συγγνώμην, κυρία, εἶπεν ... ὦ ! συγγνώμην ! ... Ἡ

φωνή σας, βλέπετε, μοι ἐνθύμησε ... μοι ἐνθύμησε... Μοι ἐφάνη ... Ἀλλ' ἦτο λάθος ... ἀπάτη.

— Εἶναι πολὺ ἀργά, κύριε, εἶπεν ἡ Μαρία, καὶ ἐπεθύμουν ν' ἀναχωρήσω.

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις προϋφέρθησαν διὰ τρόπου σχεδὸν ἀκατανόητου.

— Ἐν τούτοις, ἐψιθύρισε ὁ νέος, τοιαύτη ὁμοιότης ... ἐάν ἦτο ... ἐάν ἦτο ...

Ἐκύτταξε πάλιν τὴν Μαρίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ἐφάνη ζητῶν νὰ μαντεύσῃ ὑπὸ τὴν προσωπίδα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, καὶ ἀνέκραξεν αἰφνης, μετ' ἐξέτασιν δευτερολέπτων τινων :

— Αὐτὴ εἶναι! αὐτὴ εἶναι!... Δεσποινὶς δὲ Βανδενές, σεῖς εἴσθε! "ὦ! δὲν εἶν' ἄληθές ὅτι σὺ εἶσαι, Μαρία;

— Χαμηλότερα, ἀπεκρίθη ἡ νεαρά γυνὴ μετὰ φρίκης ... χαμηλότερα, πρὸς Θεοῦ... εἰμποροῦν νὰ σὰς ἀκούσουν.

— Σεῖς λοιπὸν εἴσθε; σεῖς;

— Ναί... ναί... ἐγώ, ἐγώ εἶμαι... Ἀλλὰ, σέ παρακαλῶ Παῦλε... κύριε Παῦλε, μίαν ἄμαξαν... Πρέπει ν' ἀναχωρήσω, ν' ἀναχωρήσω ἀμέσως μάλιστα.

— Ἀλλὰ, τοῦλάχιστον, δεσποινίς, ἐξηγήσατέ μοι πῶς συμβαίνει νὰ σὰς ἀπαντήσω εἰς Παρισίους, καί... καί εἰς τοιοῦτον τόπον...

— Δὲν δύναμαι τίποτε νὰ σὰς εἶπω, οὐδὲν νὰ σὰς ἐξηγήσω.

— Ἐν τούτοις...

Ἡ Μαρία διέκοψε τὸν νέον.

— Μίαν ἄμαξαν, ἐψιθύρισε, μίαν ἄμαξαν, σὰς ἰκετεύω! ... Πηγαίνετε λοιπὸν! ... Πηγαίνετε γρήγορα! ... Σὰς περιμένω ἐδῶ, ἀνωθεν τῆς κλίμακος ταύτης.

Ἡ ταραχὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἦτο τρομερά.

Ἐκεῖνος ὃν αὕτη ὠνόμασε Παῦλον, ὑπήκουσεν εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐπιταγὰς τῆς, καὶ κατῆλθεν ὅπως ζητήσῃ ἄμαξάν τινα. Ἐάν, κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, ἡδύνατό τις νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν προσωπίδα τῆς Μαρίας, θὰ ἐβλεπεν ὅτι τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο τόσον ὡχρὸν ὅσον καὶ τὸ τοῦ λευκοῦ μαρμαρίνου ἀγάλματος.

Ὁ νέος ἐπανῆλθε μετὰ δύο ἢ τρία λεπτά.

— Ἡ ἄμαξα ἦν ἐξητήσατε εἶναι κάτω, δεσποινίς, εἶπε. Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ὁδηγήσω μέχρις αὐτῆς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Παῦλε, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, θὰ ὑπάγω μόνη.

Καὶ ἔκαμε βήματά τινα διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ. Ἀλλ' ὁ Παῦλος τὴν ἐκράτησεν ἐγγίζων ἐλαφρῶς τὸν βραχίονά τῆς.

— Προτοῦ νὰ με ἀφήσητε, ἀκούσατέ με, τοῦλάχιστον, ἐψιθύρισε.

Ἡ Μαρία ἔκαμε κίνημά τι.

— "ὦ! ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ νέος, μὴ φοβῆσθε, δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, τί θέλετε νὰ με εἴπητε;

— Θέλω νὰ σὰς εἶπω, Μαρία, ὅτι δὲν ἔχετε, ὅτι δὲν δύνασθε νὰ ἔχητε λησμονήσῃ ὅλως διόλου τὸ παρελθόν... Ἐγνωρίζατε, ἄλλοτε, πόσον ὁ ἔρως μου δι' ὑμᾶς ἦτο λατρεία... Ἐγνωρίζατε ὅτι οὐδεὶς ἀνθρώπινος λόγος θὰ ἐκφράσῃ ποτὲ ἐπαξίως πόσον σὰς ἠγάπων... Μὲ ἠγαπάτε ἐπίσης σεῖς...

Ναί, μὲ ἠγαπάτε, Μαρία, καὶ εἰς τὰ νεανικὰ ὄνειρά μας, ἐβλέπομεν νὰ διανοίγηται πρὸ ἡμῶν ἀπέραντος ὁρίζων ἔρωτος καὶ εὐτυχίας!

Ἐνόσω ὁ Παῦλος ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως μετὰ περιπαθοῦς εὐγλωττίας, δάκρυα ἔρρεον βραδέως, ἐν πρὸς ἐν, ὑπὸ τὴν βελουδίνην προσωπίδα τῆς Μαρίας.

Ὁ νέος ἐπανέλαθεν :

— Ὁνειρευόμεθα ὅλα αὐτά, Μαρία, ἀλλ' εἴμοι! ἡ θέλησις τοῦ πατρός σας ἐπῆλθεν ὅπως συντρίψῃ τὰ ὄνειρά μας... Ἡμῖν ὑπολοχαγός· ἡμῖν πτωχὸς σχεδόν· μοι ἀπηγόρευσε νὰ σὰς συλλογίζωμαι... Ἀνεχώρησα εἰς τὴν Ἀφρικὴν... Ἐπεθύμουν νὰ ἀποθάνω... Ἐτρεχον πρὸ τῶν σφαιρῶν καὶ τῶν γιγατανίων... Ὁ θάνατος δὲν μὲ ἠθέλησε καὶ μάτην ἐμεμφιμοῖρουν διὰ τὴν σταθερὰν ταύτην εὐτυχίαν!... Διεκρίθην, λέγουσιν, εἰς τινὰς ἐπικινδύνους ἐκστρατείας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἀπελπισμός μου, ἀνώτερος τοῦ θαρρόους μου, μ' ἔκαμε νὰ ἐπιχειρήσω πράγματα φαινόμενα ἀδύνατα... Εἶμαι εἰκοσιεταετής, λοχαγός, καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς... Σὰς ἀγαπῶ πάντοτε... Σεῖς, Μαρία, μὲ ἀγαπάτε ἀκόμη; Δύναμαι νὰ παρουσιασθῶ αὐρίον πρὸς τὸν πατέρα σας, καὶ νὰ τῷ ἐπαναλάβω πᾶν ὅ,τι σὰς εἶπον σήμερον;

Ὁ Παῦλος ἐσίγησε καὶ περιέμενε, μὲ ἐξημμένην τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ πάλλουςαν καρδίαν. Ἡ Μαρία ἔφερε ταχέως τὴν χεῖρα εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς, καὶ ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ στόματός τῆς τὸ ἐκ τριχάπτων ρινώμακτρόν τῆς, οἶονε διὰ νὰ πνίξῃ κραυγὴν ἢ στεναγμόν.

Ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν θὰ μοι εἴπητε λοιπὸν τίποτε, Μαρία; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Πιστεύσατέ με, κύριε Παῦλε, ἐψιθύρισε τέλος ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐρωμένον τῆς, δὲν πρέπει πλέον νὰ ἐπανανιδώμεν ἀλλήλους... "ὦ! ὄχι... ποτέ... ποτέ!...

Καὶ κατελθοῦσα ταχέως τὴν κλίμακα, ἐχάθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἡ ἱστορία τῶν ἐρώτων τοῦ Παύλου καὶ τῆς Μαρίας ἦτο λίαν ἀπλὴ καὶ λίαν συγκινητικὴ.

Θὰ τὴν διηγηθῶμεν ἐν ὀλίγοις.

ὑπὸ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν τῆς Προβηγκίας ἔκειτο ὠραιοτάτη ἑπαυλὶς καὶ ποιητικὴ κατοικία, λεπτοτάτη καὶ κομψοτάτη μετὰ τὸν ἰταλικὸν ἐξώστην τῆς.

Εἰς τὸν εὐρύχωρον καὶ ὁροσερὸν κῆπον αἱ μυθολογικαὶ Ἀφροδίται καὶ οἱ Φαῦνοι ἡμικρύπτοντο εἰς τὰς γωνίας τῶν ἐκ πορτοκαλλεῶν καὶ ροδοθαμνῶν δένδρστοιχιῶν. Πανταχόθεν τὰ ὕδατα ἀνεπήδων ἐκ μικρῶν λιμνῶν ὡς ἀφρώδεις καταρράχται, μέγα δὲ δάσος ἡνοῦτο μετὰ τὸν κῆπον, καὶ ἡ σκιά τῶν παλαιῶν δένδρων τοῦ προσεφύλαττε τὴν κατοικίαν ἀπὸ τὰς μεγίστας θερμότητος τῶν θερινῶν ἡμερῶν.

Ἐκεῖ διέβρευσεν ἡ παιδικὴ ἡλικία τῆς Μαρίας δὲ Λαγκάρδ· διότι ἡ ἑπαυλὶς αὕτη ἀνῆκεν εἰς τὸν πατέρα τῆς, τὸν κ. δὲ Βανδενές,

[Ἐπεται συνέχεια].